פון סאוויעטישען הומאר

פון י. זאטשעגקא.

קינדערשע חכמות

פון יהושע זינגער

ווענען אונזערע היינטיגע, מאָדערנע יונגע קינדער, וואָס האָדעווען זיך אויף אין די גרויסע שטעדט, ווייט און פרעמד פון נאטירליכען לעבען, דערצעהלט מען זעהר פיעל שפאסיגע מעשה'לאך.

א היגער אידישער סטאר־קיפער איז היינטיגען זומער ארויסגעפאהרען מיט זיין פאמיליע אין קאונטרי. ווען זיין באיטשיק האט צום ערשטען מאָל דערזעהן א רעגען־בויגען, האט ער איהם געפרעגט:

"פא, וואָס אדווערטייזט מען דאָס?"

* * *

אן ענגלישער זשורנאליסט, וואָס האט געוואוינט אין א געריכט־באפעלקערטען מייל פון לאָנדאָן, האט צום ערשטען מאָל ארויסגעפיהרט זיין יונגע טעכטעריל אוי־סען שטאדט, אויפ'ן פרייען פעלד. ער האט מיט באוואונדערונג באטראכט, ווי דאָס קינד קוקט זיך איין מיט גרויס באדויערונג אויף די לוסטיגע פויגעלאך, וואָס שפריי־גען ארום. ער האָט איהר געפרעגט, וואָס איז דער מעהר, דזשין?

דאָס קינד האָט מיט א פארקלעמטען הערצעל אויסגערופען:

"אָה, דערע, אזוי פיעל ארימע פוי־געלאך, האָבען נעבאך ניט קיין היים, קיין שטייגעלאך, וואו צו עסען און שלאָ־פען, און מוזען נעבאך ארומפליהען אין אין דרויסען!"

* * *

א צווייטער לאָנדאָנער זשורנאליסט, האָט אין הויז געהאט א שעהנעם וואנט־זייגער, וואָס ווען אז ער פלעגט שלאָגען, פלעגט עס מאכען קוקו.

איינמאָל איז ער מיט זיין קינד, צומער, ארויסגעפאָהרען אין א קאונטרי. ביים פארמער אין סאָר האָט געהאט א נעסט א קוקו פויגעל.

דאָס מיידעלע האָט זיך א לאנגע צייט צוגעהערט צום קוקו'ן פון דער קו־קאווקע, און נאכהער מיט פארוואונדערונג אויסגערופען:

"זעה נאָר, וואָס פאר א משוגענע ווייגערס זיי האָבען דאָ אין קאונטרי, זיי האלטען א גאנצען טאג נאכאנאנד אין איין שלאָגען!"

* * *

א היגער אידישער פארמער, האָט גע־נומען צו זיך אויפ'ן פארם, אויף א פאר וואָכען, זיין שוועסטערס א מיידעלע, פון טאראנטא.

ער האָט איהר געוואָלט פארשאפען אביסעל פלעזשור, האָט ער איהר מיטגע נומען אין שטאל, זי זאָל זעהן, ווי ער מעלקט די קיה.

געמיינט האָט ער, אז עס וועט ביי איהר ארויסרופען די גרעסטע צופרידענ־הייט, צו זיין באוואונדערונג האָט ער אָבער באמערקט, ווי זי זיצט אָנגעברוגז'ט מיט א פארוויערטען פנים'על.

גיט ער איהר א פרעג:

"וואָס איז מיט דיר, בעסי'לע, דו ביסט גאָר ניט צופרידען צו זעהן, ווי איך נעהם די מילך?"

"געוויס ניט!" האָט דאָס קינד אויסגעשריען, "די מאמע נעהמט די מילך פון א שעהנע, ריינע, באָטעל און דו נעהמסט עס פון א נארישע איינגעשמוצטע קוה!"

* * *

היינטיגע וואָך האָב איך באמערקט, ווי דער גלח פון א קאָלעדזש סטריט טשוירטש, איז צוגעגאנגען צו דער הויז פון מיין קריסטליכען שכן. און געפרעגט דעם באָיטשיקעל ביים טיהר:

"גלייכסטו עפעס, דזשימי, דיין נייע שוועסטעריל, וואָס די מאמע האָט דיר געהאט?"

"אָה, זעהר!" ענטפערט דזשימי "אָבער זי האלט א גאנצע נאכט אין איי־בראָדקאסטען, און לאָזט ניט שלאָפען!"

איה די מענער!

א געגראמטע טראגעדיע וואָס האָט זיך פארלאָפען אויף א זומער פארם

נעכטען שפעט ביינאכט,
עס איז מיין מאן
שוין לאנג געשלאָפען,
האָט א ווינק געטאָן
צו מיר דאָס גליק,
איך האָב באקענט זיך
מיט א שיק . . .
זענען מיר אוועק אין בוש,
ניט פאר מאנקי ביזנעס,
נאָר זאָל היטען, ניין, חלילה,
נאָר זיך צו טיילען
מיט געדאנקען און געפיהלען...
ער האָט זיין קאָפּ געליינט,
געליינט איהם אויף מיין ברוסט,
און איך האָב געגלעט,
געגלעט איהם מיט גרויס לוסט...
פלוצלונג האָט א קושען,
א זיינען און א זאָגען,
זיך צו אונז דערטראָגען,
דאָס זיינען האָט געקלונגען
ווי א סאקסאפאָן,
דאָס קושען ווי א באראבאן...
עס האָט געזונגען
מיין שיק'ס ווייבעל, וועלכע
עס האָט געקושט מיין מאן . . .

ניט אלץ, מיין פריינט, איז גאלד, וואָס שיינט

יע, יע, מיין פריינט, ניט אלץ איז גאָלד, וואָס שיינט,
עס איז א פאלשע צייט מיט פאלשע מענשען היינט!
אָט נעמט, למשל, קהל'שע אלערליי פארשיינען,
אלדערמאנס, פרנסים, פרעזידענטען פון פאראיינען,
מיטגלידער פון כלערליי פארוואלטונגען און ראטען,
כל־המינים דעפוטאטען, קאנדידאטען, דעלעגאטען,
פירער פון קולטור און פון פארשיידענע אנשטאלטען,
כלל־טוערס פארשיידענע פון כלערליי געשטאלטען —
עס איז מיט זיי דאָך אונזער שטעדטעל פול,
עס זיצט זיך יעדער ברייטלאך אויף זיין ביינקעל אָדער שטול,
און זאָגט ארויס מיט ווירדע זיינע מיינונגען און עצות,
און שלעפט, נעבאך, דעם קהל'שען יאָך איינגאנצען אויף די פלייצעס,
און ס'דוכט זיך אייך פון ווייטען,
ס'איז אויסען יעדער כלל־טוער די טובה נאָר פון לייטען,
און יעדערער האָט ערליך מיט זיין גאנצען לייב און לעבען,
פאר דעם נוצען פונ'ם כלל זיך אָפּגעגעבען —
לסוף, איר קוקט זיך צו אביסעל נעענטער,
און אין יעדערען פון זיי דערקענט איר
א קליינעם מענשעלע, וואָס זעהט נאָר אומעטום זיין "איך",
און אונטער זיינע יונגע האָר, צי אלטען פליך,
האָט ער שכל דוקא נאָר פאר זיך . . .

ד־ל.

דער „ליץ" זאגט

אט דאָס איז דער חילוק פון טעפּש כיז א חיה: די חיה קאָן קיינמאָל ניט ווערען קיין מענש, און דער מענש ווערט אפטמאָל א — חיה...

* * *

דער נאר באליידיגט זיך, אז מען רופט אים נאר. דער חכם — אויך...

* * *

פאליציי־אגענטען זענען ווי פרייען: ביידע האָבען ליעב פאר דער עפענטליכ־קייט צו אנטדעקען — געהיימע סודות...

* * *

קיין שום מענש לעבט נישט אזוי מיט רעכענונג, ווי א — לערער פון מא־טעמאטיק...

* * *

דער קריזיס אין אלקאהאל פאר דער אינדוסטריע: ער מאכט זי — "וואקעל־דיג"...

* * *

די גרעסטע מענשען אויף דער וועלט זענען די לופט־פליהער: זיי זענען — "איבער־מענשען"...

* * *

דורך לייכטזיניגע פרייען איז שוין נישט איין מאן געוואָרען א — שווערער פארברעכער...

* * *

די גרעסטע מעלה פון א מענשען איז, ווען ער קען זיינע חסרונות, און דער גרעסטער חסרון — ווען ער מיינט, אז ער האָט בלויז — מעלות...

מאָגען אדער עקס־לאקס?

א וויסענשאפטליכע פראגע אין גראפטן.

קאָנט איהר מיר
אפשר זאָגען,
פראָפעסאר פאקס,
וואָס האָט גאָט
געשאפען פריהער,
דעם מאָגען,
אדער עקס־לאקס?

וואָס איז בעסער?

צי ווייַן? צי ליעבע?
זאָגט מיר, וואָס איז בעסער?
צי דאָס, וואָס קומט פון הערצער?
צי דאָס, וואָס קומט פון פעסער?

איך טרינק און ליעב,
און פרעג ניט וואָס איז בעסער —
צי דאָס, וואָס קומט פון הערצער,
צי דאָס, וואָס קומט פון פעסער...

זי געדענקט ניט

זי: — איך בין שרעקליך דיסאפּאינ־טעט אין דיר. זייט די לעצטע 20 יאָהר וואָס איך בין מיט דיר פארהייראט, האָסטו מיר ניט געמאכט קיין פרעזענט וואָס זאָל זיין ווערט א פענע.

ער: — וואָס פאר א קורצען זכרון דו האָסט! האָב איך דיר ניט צוריק מיט דריי יאָהר אהיים געבראכט טשאקאלאד פאר א ניקעל?

בע — מע

מען דערצעהלט, ווען מען האָט גע־פרעגט ביי די קצבים די סיבה פונ'ם פלייש־יקרות, האָבען זיי א מאָך געטאָן מיט די הענט:

— יקרות, שמאקרעס, בע, מע, נעהמט צו די בחמות.

די בחמות ווידער האָבען אויך גע־ענטפערט:

בע—מע!!!

א מאָדנע צולהכעים שפיל

אן אריטמאן האָט זיך געקלאָגט:

— נאָט, זאָג איך אייך, שפּילט מיט מיר, נישט אנדערש, ווי א מין צולהכעים־שפיל: געמאכט האָט זיך ביי מיר א לע־כעל אין די שיך — רינט אין זיי אריין, האָט זיך געמאכט ווידער א שפאלט אין טעפּעל, אין וועלכען דאָס ווייב קאָכט דאָס ביסעל מיטאָג — איז פארקעהרט, רינט פון דאָרט ארויס.

א גוטע אורזאכע

זי: — איך ווייל דו זאָלסט מיר קו־פען א בוך.

ער: — דו אינטערעסירסט זיך דע מיט ליטעראטור?

זי: — ניין, אָבער איך האָב גע־קראָגען פון מיין טאטען אלס פרעזענט א לאמפּ אויף צו לייענען.

צווישען גנבים

ערשטער גנב: — ביי די רייכע פיהלט זיך איצט אויך די שלעכטע צייט.

צווייטער גנב: — יעס, איך האָב לעצטענס גע'גנב'עט דריי גאָלדענע זייגערלאך און קיינער פון זיי איז ניט גע־גאנגען. ניטא פשוט קיין געלט זיי צו פיקסען.

א גוטע עצה

ער (צו א קאָקעטקע): — דו ווילסט איהם הייראטען?

זי: — ניין. איך וואָלט איהם בע־סער אויפגעהאנגען.

ער: — טו הייראט מיט איהם וועט ער זיך שוין אליין אויפהענגען.

מאן און ווייב

און גאָט האָט געוואָרפען א בליק —
די בריאה איז זייער געראָטען,
געגומען האָט ליים ער א שטיק —
אן אדם דערפון אויסגעקנאָטען.
און נאָכדעם געפעלט אים א בייט
צו מאכען אן אדם'ס ידיעה:
ער גנב'עט פון אים א שטיק זייט
און גיט אים א ווייב א מציאה . . .
אזוי איז דער סדר העולם
געבליבען דער וועלט, ווי זי איז גרויס:
דער "מאן" איז א ליימענער גולם,
די "ווייב" — איז ניט מער ווי א שטיק פלייש!

ליינס

ברויט־ליינס,
נויט־ליינס,
טויט־ליינס,
שאפ־ליינס,
דזשאב־ליינס,
איינס נאָך איינס,
א וועלט מיט ליינס . . .
פון מיינס
און דיינס . . .

די „פלעפערקע"

די "פלעפערקע", זי צויבערט מיט חנ'דעלאך,
האָט אויגעלאך — רימענטלאך צוויי,
ווי שניירעלאך פערעל די ציינדעלאך,
א העלזעל — געפאלענער שניי.

צוויי קליינינקע ווייכינקע הענטלאך,
א טאליעבעל — רונדיג און שמאל;
א הערצעל — אין מארמארנע ווענטלאך,
פארמאכט מיט א טירעלע פון שטאל!

דער שופר

(פעליעטאן)

פון אברהמ'ל.

אמאָל פלעגט דער שופר דערמאָנען,
אז יעניגע, וואָס האָבען ביי אידען
געגומען א גלויבען
מיט העכסטע אידייען פון יושר,
וואָס מענשען דערהויבען;

ביי יענע, וואָס האָבען בארויט אונז
פון פאטערלאנד אלטען,
און האָבען פארבאטען דעם "טרויער"
פון חורבן אונז האלטען.

ביי יענע, וואָס האָבען געגאנגען מיר
אז מיר זענען זינדיג,
אז אלץ וואָס דער מענש האָט געשאפען,
איז שטויביג און ווינדיג —

אז אלץ זעהען צארניגע בליקען
און אויערען הערען,
וואָס זינדיגע האנדלען, און ריידען,
און טראכטען און קלערען...

און יעדער זיך פיהלט א בעל־חוב,
וואָס איז רעבענונג שולדיג
זיין גנעדיגען האר, וועלכער וואר־טען
קען לאנג און גדולדיג...

און יעדער זיך פיהלט, אז געקריינדעט
האָט ער זיין בעל־טובה,
אז אומדאנקבאר איז צו זיין "מלוה"
געווען דער "לוה"...

און ווען עס נעהמט שאלען דער שופר
און מאָנט ביי "ישראל'ץ",
געלאָפען איז ער אין בית־מדרש
זיין חוב צו באצאלען...

היינט הער איך גאָר אנדערע קלאנגען,
וואָס שטהאָמען פון האָרן, —
די קולות פון פאָלק דעם בארויבטען,
דעם אויסדרוק פון צאָרן...

געשריייען פון בלוט און פארברעכען
"בין אדם לחברו".
וואָס פאדערען אייביגע שטראָפען
פאר אזא "עבירה"!

דאָס איז ניט דער רוף צו א שלום
"בין אדם לחקום",
נאָר מעכטיגע תביעות פון יושר
מיט קולות־ובריקים...

א פאָלק, וואָס איז קיינעם ניט שולדיג
און האָט קיין בעל־טובה'ס,
זיין רעכט מאָנט צו לעבען און פרייהייט
ביי זיינע בעל־חובות.

ביי יענע, וואָס האָבען ביי אידען
געגומען א גלויבען
מיט העכסטע אידייען פון יושר,
וואָס מענשען דערהויבען;

ביי יענע, וואָס האָבען בארויט אונז
פון פאטערלאנד אלטען,
און האָבען פארבאטען דעם "טרויער"
פון חורבן אונז האלטען.

ביי יענע, וואָס האָבען געגאשט פון
אונזערע פרייהייט געזעצען,
אז קיינער דעם חבר'ס פארמעגען
טאר קיינמאָל פארלעצען,

אז לאנד צו פארקויפען אויף אייביג
צו קונים פריוואטע
פארבאטען אונז האָט דער באשאפער,
פון מענשען דער טאטע...

און ער האָט געשיינקט אלע קינדער
פון ווילדע ארמייען,
וואָס האָבען בארויבט אלע שוואכע
און שוצלאָזע קינדער
פון זייערע נחלות, און דאָן זיי
צוקוילעט, ווי רינדער . . .

מיר מאָנען צוריק די מתנה —
די אוצרות דעם רבי'נס,
און אונזערע פארלוירענע גיטער,
און כחות און לעבענס!...

דער שופר פאר אונז איז א ריעגנס־רוף
צום קאמף געגען שונאים,
וואָס האָבען באליידיגט אונז — מיט
א פארוואשענעם פנים...

און האָבען מיט בלוט אונזער אייגענעם
באדען באטרונקען,
און דאָרטען א שרפה צוכוואליעט
פון טליהענדע פונקען...

ניט העלפען קיין תשובה וועט מעהר
פאר אזעלכע פארברעכער,
ווען פאָלקס צארן וועט זיך צופלאמען
אלץ העכער און העכער.

אנטקעגען די "בוגדים" — אין מאסקעס
פון ארבייטער — טרפ'ע,
און שטויסען די רשעות אין זייער
פון איינענער שרפה!

דער שופר צום משפט דעם שווערען
פון געטליכען פינגער —
רופט היינט ניט די מאסען געגאָרטע,
נאָר זייערע באצווינגער,

און ניט די פאר'חושכ'טע קעמפער
פאר קלעגליכען קיום —
נאָר זייערע בלוטיגע הערשער
און פאָלשע "נביאים"!

דער שופר מאָנט חשבון פאר אונז ביי
די גרויסע באצווינגער,
וואָס האָבען פארשפּראָכען דאָס לעבען
צו מאכען אונז גרינגער...

און געבען צוריק אונז דעם בארען,
געפלאָנצטען פון אידען,
וואו לייגען דער וואנדערער רוהען
זיין קאָפּ זאָל דעם מיידען...

נאָר שפעטער אונז האָבען פאָרראָטען
די שעהנע "געגאָסען"
און האָבען פאר אידישע חלוצים
דאָס לאנד אָפּגעשלאָסען...

דער שופר פאר אונז איז א ריעגנס־רוף
צום קאמף געגען שונאים,
וואָס האָבען באליידיגט אונז — מיט
א פארוואשענעם פנים...

און האָבען מיט בלוט אונזער אייגענעם
באדען באטרונקען,
און דאָרטען א שרפה צוכוואליעט
פון טליהענדע פונקען...

ניט העלפען קיין תשובה וועט מעהר
פאר אזעלכע פארברעכער,
ווען פאָלקס צארן וועט זיך צופלאמען
אלץ העכער און העכער.

אנטקעגען די "בוגדים" — אין מאסקעס
פון ארבייטער — טרפ'ע,
און שטויסען די רשעות אין זייער
פון איינענער שרפה!

דער שופר צום משפט דעם שווערען
פון געטליכען פינגער —
רופט היינט ניט די מאסען געגאָרטע,
נאָר זייערע באצווינגער,

און ניט די פאר'חושכ'טע קעמפער
פאר קלעגליכען קיום —
נאָר זייערע בלוטיגע הערשער
און פאָלשע "נביאים"!

ווי אזוי ארוסצוקריגען א פליג פון זופ

(כמעט א סקיצע)

ווען א פליג פאלט אייך אריין אין זופ, האלט פאר איר א לעקציע וועגען עטיקעט (דרך ארץ מיינט עס). ער־קלערט איר, אז עס איז ניט שעהן צו אריינפאלען א נאקעטע אין א פרעמדער זופ... אז עס איז ניט לייטיש, און זי דאָרף זיך שעמען — און עס איז מעגליך,

א באנקעט אזא

מר. שטעקעל: — נו, ווי איז דיר געגאנגען אויפ'ן באנקעט?

מר. פלעקעל: — וואָס פרעגסטו? לעבען מיר האָט מען אוועקגעזעצט מרס. ליפּ, וועמען איך האָב אמאָל ניט גע־וואָלט פאר א כלה און אנטקעגען מיר איז געזעסען מר. קלאפּ וועמען איך בין שולדיג 50 דאָלאר זייט די לעצטע צוויי יאָהר.

אז זי זאָל זיך טאקע פארשעמען — און ווישען און דאָן ארויס מיט'ן האנטוך פון ארויס פון זופ.

און אויב דאָס העלפט ניט, האלט פאר איר א לעקציע וועגען געזונט. ווארנט איר, אז אלע דאָקטוירים זאָגען, אז א צו־הייסע וואנע טויג ניט... שאָרט צום גע־זונט — און עס קען געבען, אז זי וועט זיך דערשרעקען און אליין ארויסקומען פון זופ.

און אויב דאָס וועט ניט העלפען, פארפירט מיט דער פליג א געשפּרעך וועגען לופט־פליעריי. אפשר וועט זי קריי־גען פלי־אמביציעס און זי וועט ארויס־פליען פון זופ...

און אויב אויך דאָס וועט ניט העלפען, וויל ער מיט דיר א לעקציע לייענען פון אלע אויגען, אויף זיין לאבוזעוואטען פרצוף, וויפיעל וועט ער עס, דער לאבוז ארויסנעהמען.

אָבער, אנטשולדיגט, וועגען וואָס רעד איך דאָס... יא, אלזא, איהר ווערט, פארשטעהט איהר מיך שטארק אויפגערעגט, אנטשולדיגט — זאָגט איהר — וואָס איז דאָס אזעלכעס לאָפּוכקע? איהר באליידיגט מיך, חבר!

און ער, דער לאבוז, צערעלט אזוי די באנקעטען צווישען זיינע פינגער, און איהר קוקט מיט די אויגען און צעהלט: איינס, צוויי, דריי, פיער, פינף, ניט נאָר אהער...

און ער לענט עס אין דער טאש פון אייער וועסטעל, און איהר, פארשטעהט איהר מיך.... אָבער, אנטשולדיגט, וועגען וואָס רעד איז דאָ?...

און איהר, פארשטעהט איהר מיך, נעהמט דאמאלסט שריען. צום פּראָקו־ראר, חבר, דאָרף מען אייך אָפּגעבען, שוי־סען דאָרף מען אייך. און אליין פיהלט איהר עפעס אין אייער וועסטעל־קעשע־נע א ציטער, א פולס אזעלכען, המ... המ...

וועגען וואָס איינגענטליך רעד איך דאָ?... יא, וועגען „לאָפּוכקע". המ... המ... "לאָפּוכקע". אָבער "לאָפּוכקע", פאר שטעהט איהר מיך, אין נאטור, איז שוין ערגער. עס איז ניט באקוועס און מען קען טאקע אָפּנארען אויך. אמאָל, צום ביישפּיעל, האָט מען מיר געשיקט א פּושעל, האָט עס, פארשטעהט איהר מיך, געשטונקען....

א שוועבעלע

א רעפעראט האָט ביי אונז געהאל־טען א געוויסער רעפערענט. פון עפעס א פאראיין אזעלכען, אויפ'ן שטערען איז איהם גארנישט געווען אָנגעשריבען. געהאלטען האָט ער א גרויסע און גומע רעדע, וועגען דער פּראָדוקציע פון שוועב־עלאך. די ארבייטספּעהיגקייט שטיינט און די שחורה איז פרימא. צוואנציג מאָל האָט מען איהם איבערגעריסען און צוואנ־ציג מאָל אפּלאָדירט; ער האָט דאָך גע־רעדט וואוי, די שחורה איז פרימא און די פּראָדוקציע שטיינט.

דערנאָך האָט ער גענומען ציטירען ציפערען. ער האָט ציטירט איין ציפער און א צווייטען און איז געווארען הייז־זעריג.

האָט ער אויסגעטרונקען א גלאָז וואָ־סער און דערנאָך געזאָגט:

— איך בין פארמאָטערט, מיינע טיי־ערע, איך וועל נאָר פאררויכערען א פּאָ־פּיראָס און דערנאָך ווייטער ציטירען די ציפערען.

ער האָט גענומען אָנצינדען א שווע־בעלע. ער רייבט אן איין שוועבעלע און וואַרפט זי אוועק. א צווייטע און האָט קעפּעל ניט איהם א פליה גלייך אין אויג אריין.

דער רעפערענט כאפּט זיך אָן פאר דעם אויג, שרייט און מאכט געוואלדען און פאָלט אנידער אויף דער־ערד פאר פרימא...

מאן און ווייב

און גאָט האָט געוואָרפען א בליק —
די בריאה איז זייער געראָטען,
געגומען האָט ליים ער א שטיק —
אן אדם דערפון אויסגעקנאָטען.
און נאָכדעם געפעלט אים א בייט
צו מאכען אן אדם'ס ידיעה:
ער גנב'עט פון אים א שטיק זייט
און גיט אים א ווייב א מציאה . . .
אזוי איז דער סדר העולם
געבליבען דער וועלט, ווי זי איז גרויס:
דער "מאן" איז א ליימענער גולם,
די "ווייב" — איז ניט מער ווי א שטיק פלייש!

די „פלעפערקע"

די "פלעפערקע", זי צויבערט מיט חנ'דעלאך,
האָט אויגעלאך — רימענטלאך צוויי,
ווי שניירעלאך פערעל די ציינדעלאך,
א העלזעל — געפאלענער שניי.

צוויי קליינינקע ווייכינקע הענטלאך,
א טאליעבעל — רונדיג און שמאל;
א הערצעל — אין מארמארנע ווענטלאך,
פארמאכט מיט א טירעלע פון שטאל!